

Τί παρακίνησε τὸ θέατρο Κοιτοπούλη ν' ἀνεβάσει τὴν «Κυρά Ἰγκερ ἀπὸ τὸ Ἐστρατέ, θά μοῦ μείνει μυστήριο. Ἦθελε τόχα νά παρουσιάσει ἀληθινὴ τέχνη: Δὲν τὸ θάρρῳ. Γιατί θά μπορούσε νά εἶχε διαλέξει τότε κανέν' ἄλλο ἔργο, καί τοῦ Ἰψεν ἀκόμα, κί' ὄχι τὸ εἰκία ἀσημονημένο αὐτὸ πρωτόλειο. Κί' ἂν γύρευε νά δείξει τὴν τέχνη της ἡ Μαρίκα σέ κανέναν μεγάλο ρόλο, πάλι θά μπορούσε νά τὸν εἶχε βρεῖ ἄλλοῦ. Ὅσο νά ἴναι, μᾶς ζόπνησε μὲ τὸ παίξιμό της παλιές θύμησες. Ἄ, τί εὐτυχισμένα ἐκείνα τὰ χρόνια, ὅπου τὴν πρωτοθαυμάσαμε σέ μεγάλους ρόλους στὸ παλιὸ Βασιλικὸ Θέατρο! Νά ἦταν ποῦ τότες ἡ πρώτη νιότη μας δὲν εἶχε ἀρχίσει ἀκόμα ν' ἀποζητᾷ στὴν τέχνη ἀλήθεια κ' εἰλικρίνεια: Πῶς μᾶς συντάραζε ἡ ἀπαγγελία της κ' ἡ βαθιὰ φωνή της! Γιατί νά μὴν μπορούμε καί τώρα τόσο εὐκολὰ νά εὐχαριστιόμαστε, ὅπως τὸν παλιὸν καλὸν ἐκεῖνον καιρὸ!

Γ. Ν. ΠΟΛΙΤΗΣ